

Vianoce... Ale nikto sa nenašiel. Zatiaľ. Ja viem, som naivný, ale nedokážem si pomôcť.

Siahol som až na samé dno a pochopil som, aký som bol snob. Ale nemôžem za to, keď ma tak vychovali. No aspoň viem, že ani moja rodina nie je

taká dokonalá, ako sa doteraz tvárila. Boli naozaj odporní a ja som k nim, bohužiaľ, patrila. Keby som len mohol vrátiť čas a dať to do poriadku. Ale toto je jedna z tých vecí, čo ľudia nikdy nedokážu. Je neskoro.

Hlavu držím sklonenú, aby ma tie ľadové iskry tak nebodali. Nevidím na cestu, ale nevadí mi to. Ani nechcem vedieť, kam kráčam. Mohol by som sa vzdať svojho cieľa a ukončiť to. Ale stojí mi to za to? Nie. Nikdy nie je tak zle, aby nemohlo byť horšie. Možno som doteraz nikoho nenašiel,

ale sú tu ďalšie ulice a žijú tu ďalší ľudia. Dobro ešte nevymrelo a možno sa nájde niekto, kto sa nado mnou aspoň dnes večer zľutuje. Trpko sa usmejem. Aj keď moje telo chátra, stále oplývavam optimizmom, ako za starých čias. Držím sa nádeje ako kliešť a donútim sa k ďalšiemu kroku.

No vtedy mnou prenikla posledná vlna bolesti, ktorá ma donútila zastať. Spomedzi popraskaných pier mi unikne tiché volanie a padnem na kolená.

„Pomoc...“ znie ticho môj hlas a rozplynie sa v decembrovom vetre. Zaborím tvár do záveja a namáhavo vydýchnem. Cez diery v topánkach prenikne sneh a vezme mi posledný kúsok tepla. Chlad ma bodá ako tisíce nožov a spôsobuje mi muky. Keby mi nezamrzli aj slzné kanáliky, uroním pár slz. Zaborím dlane do snehu a trochu sa podvihnem, aby som sa mohol nadýchnuť. Kabát mi veje vo vetre akoby chcel uletieť. Nechcel byť s niekým, kto sa tak ľahko vzdáva. Ale už mi je to jedno. Zaslúžim si to.

„Ja už nemôžem...“ prehovorím do vetra túžiac konečne to všetko ukončiť.

„Nenechaj sa tým ovládnuť,“ ozval sa ticho druhý hlas a ja som stuhol. Už mám halucinácie. Kto by mi tak odpovedal? Moja žena? Alebo snáť môj rozmazaný brat? Takému chudákovi,

ako som ja, sa nikto neprihovori.

„Ja som sa snažil. Už tak dlho bojujem...“

odpovedám, hoci je to asi zas určené len vetru. Nech je to naposledy, čo použijem svoj hlas, ak tu mám naozaj zomrieť.

„Možno to je dlho, ale ľudia sa aj vtedy môžu niečomu priučiť.“ Znova mi odpovedal. Pootočil som hlavu tým smerom a vietor mi odvial vlasy z tváre. A tam stál on. Poplašene sebou trhnem. Vidím ho! Naozaj tu niekto je a odpovedá mi! A nie je to odpudivý tón, ktorý som doteraz počúval. Nerozumiem tomu, ale už len to vedomie vo mne oživilo kúsok tepla. Prudko vstanem ignorujúc bolesť a prezriem si ho. Zovrú ma rozpaky. Muž má na sebe dlhý elegantný kabát béžovej farby. Ruky má voľne spustené po

bokoch tela. Nehýbe sa, len mi s fascinovaným pohľadom pozerá do očí.

„Podte,“ povedal odrazu a pohľadom prešiel moje oblečenie. Zhodí zo seba kabát a podáva mi ho. V neuverení na neho pozerám ako na prízrak. Muž sa pohne a prehodí mi kabát cez plecia. „Potrebujete ho viac ako ja,“ zašeptal mi do ucha a zovrel ma za ruku, ťahajúc ma za sebou.

Užívam si to. Pripadá mi, akoby mi niekto do hrude vložil oheň, ktorý mi nahrádzal stratené teplo. „Ja...“ chcem mu niečo povedať, ale nedokážem to. Som slabý.

„Nehovorte. Máme čas. Ku mne je to len kúsok, zatiaľ sa ti predstavím.“ Usmeje sa na mňa a vyzerá že mu zima vôbec neprekáža, hoci má na sebe iba sveter. Razí si cestu snehom a radostne šteboce ako vtáčik. Ticho mu načúvam a pokúšam sa pochopiť, ako sa na mňa mohlo usmiať také šťastie. Nevieť prečo, neviem ako, ale zas vo mne ožila nádej. Niekto sa zľutoval. Aspoň jeden. V tom okamihu mi nič iné nechýbalo, hoci som mal pred sebou ešte dlhú cestu.

Matúš

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...